

55 - Utvandringen till Abessinien

Innehåll Sira - avsnitt 55 Utvandringen till Abessinien "Gå till Abessinien, för där finns en kung som ingen förtrycks hos" Den första gruppen som utvandrade till Abessinien

Sira - avsnitt 55

Utvandringen till Abessinien

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Vi fortsätter att sitta vid Muhammeds bord, må Guds frid och välsignelser vara över honom.

Beslutet kom från Guds sändebud, ﷺ, om att utvandra till Abessinien:

"Gå till Abessinien, för där finns en kung som ingen förtrycks hos."

"Gå till Abessinien, för där finns en kung som ingen förtrycks hos"

Varför just Abessinien?

För att det inte fanns någon plats i Arabiska halvön som lämpade sig för

utvandring. Varje plats i halvön kunde Quraysh nå, och alla arabiska stammar sökte Qurayshs välvilja eftersom Quraysh bodde i det heliga området och vid Ka'ba.

Detta beslut visar på Muhammeds, ﷺ, intelligens och hans kännedom om de omgivande länderna och rikena. Han kände deras goda och deras onda, deras rättvisa och deras orättvisa. Detta hjälpte honom att välja en trygg plats för sina följeslagare - tills islam stärktes och dess kraft växte.

Den viktigaste orsaken till utvandringen var inte bara att följeslagarna skulle rädda sig själva, som vi tidigare nämnt. Målet var att hitta en **trygg famn**, en **ny bas** utanför Mecka som kunde bära trosläran.

En plats där det fanns utrymme för kallare att kalla till Gud. Så att om kallarna i Mecka utrotades genom tortyr, skulle det finnas en annan grupp på en annan plats som kunde hålla kallelsen vid liv - så att den inte dog.

Detta fanns i det kristna Abessinien.

Muslimerna kände en närhet till de kristna, och detta visade sig tydligt i deras sympati med romarna i deras krig mot perserna, avgudadyrkarna, som nämnts i Surat al-Rum:

"Alif Lam Mim. Romarna har besegrats i det närmaste landet. Men efter sin nederlag ska de segra inom några år. Gud tillhör befallningen före och efter. Och den dagen gläds de troende åt Guds seger."

Muslimerna kände att de kristnas hjärtan skulle vara närmare kallelsen än andras.

Avståndet till Abessinien - en fördel och en nackdel

Avståndet gjorde Abessinien tryggare. Även om detta kunde vara en nackdel, eftersom avståndet gjorde kontakten mellan de troende och Guds sändebud svår, ansträngande och kostsam - så gav det ändå skydd från Qurayshs förtryck.

Abessinierna, efter händelsen med Elefantarmén, respekterade Mekkas folk och såg dem som Guds folk.

Abessinien var också ett politiskt självständigt land - ingen hade makt över det. Även om det religiöst följde kyrkan i Alexandria, var detta endast

formellt, inte politiskt.

Ingen risk fanns att den romerske kejsaren eller den persiske kungen skulle kunna påverka Abessinien. Det var ett självständigt land.

Abessinien – ett starkt och respekterat rike

Abessinien var ett starkt land i regionen, med en mäktig kung som man räknade tusen gånger med. Mekkas folk respekterade honom mycket och hade gåvor och korrespondens med honom.

Denna relation kunde ha varit farlig om kungen varit orättvis. Men eftersom han var rättvis gav det stort och säkert skydd åt de utvandrande muslimerna.

Detta gjorde att Quraysh tänkte tusen gånger innan de skulle våga angripa Abessinien för att ta tillbaka utvandrarerna.

Havet mellan Abessinien och Mecka

Havet gjorde det ännu svårare för Quraysh att nå dem. Det mesta Quraysh kunde göra var att skicka en officiell delegation för att begära att utvandrarerna utlämnades. Och så länge kungen var rättvis skulle han vägra att utlämna dem som sökt skydd hos honom.

Abessinien – ett handelsland med ekonomisk styrka

Abessinien var ett handelsland med ekonomisk styrka. Det fanns ingen risk att landet skulle drabbas av ekonomisk kris på grund av utvandrarerna. Detta gav trygghet och stabilitet åt muslimerna.

Samtidigt skulle deras närvaro inte skada abessinierna eller påverka deras liv negativt.

Den första gruppen som utvandrade till Abessinien

Den första gruppen som utvandrade till Abessinien bestod av **tolv män**. De tog alla möjliga åtgärder för att säkerställa att deras utvandring skulle lyckas. De gav sig av i fullständig hemlighet, och ingen visste om deras

utvandring. De lämnade inte som en enda grupp, utan gick ut i **omgångar**, så att de inte skulle väcka uppmärksamhet.

För att garantera deras enhet, undvika splittring och hålla deras led samman, valde Guds sändebud, ﷺ, en ledare åt dem från deras egen krets. Han valde **Othman ibn Maz'un** som ledare.

Profeten, ﷺ, valde också **en man från varje stam**, så att Quraysh inte skulle kunna förena sig mot en specifik stam och göra situationen svår för dem.

Det är samma plan som Abu Jahl använde när han försökte döda Guds sändebud, ﷺ, vid hans utvandring till Medina – för att hans blod skulle spridas mellan stammarna.

Å andra sidan skulle denna utvandrande delegation ha en stark påverkan på Abessiniens kung, som om den vore en officiell ambassad som representerade Mekkas folk. Därmed skulle det inte falla al-Najashi in att detta var en stamrörelse, utan en **religiös och moralisk kallelse** som inte skiljer mellan stam och stam, plats och plats. Detta skulle vara mer effektivt för att avvärja Qurayshs intriger om de försökte skada muslimerna hos Abessiniens kung.

Planering och genialitet från vår Profet, ﷺ

Profeten, ﷺ, planerade och tog alla orsaker – för att lära oss hur vi ska gå på hans väg och följa hans metod.

De utvandrande gav sig av smygande i nattens mörker. Bland dem fanns de som red och de som gick till fots. Tårarna fyllde deras ögon – de skulle lämna sina hem, sina rikedomar och sitt älskade hemland för första gången. De skulle skiljas från ljusets och vägledningens centrum.

De som varje dag – ja varje timme – fyllde sina ögon med den älskades ansikte, hans skönhet, hans ljus, hans närhet... Plötsligt fann de sig tvungna att ta farväl av honom och resa långt bort.

Hur rättvis och trygg den nya platsen än var, kunde den aldrig jämföras med en enda stund de satt med sin Profet – deras livskälla och deras hjärtans botemedel.

Utvandring och att lämna hem och släkt är inte lätt. Det är mycket svårt.

Det kräver enorm kamp och stort tålamod.

Och vi får inte glömma att de inte utvandrade från ett land till ett annat för att förbättra sin levnadsstandard, samla pengar som inte fanns i deras land eller för att söka kunskap. De skulle lämna sitt älskade land och sin trygghet för att gå till ett annat, avlägset och okänt land – ett land som själarna inte längtar till och hjärtana inte önskar.

Om det inte vore för kallelsens sak, skulle de aldrig ha lämnat sitt land.

Ledaren för den utvandrande delegationen

I spetsen för den utvandrande delegationen stod:

- **Othman ibn Affan**, må Gud vara nöjd med honom
- hans hustru **Ruqayya**
- och profetens kusin **Hamza**

Detta visar att den djupaste formen av fostran är **fostran genom handling**.

Profeten, ﷺ, gav order om utvandring och att lämna hemmen – men han isolerade inte sig själv eller sin familj. Han var inte en ledare som levde i ett torn långt från folket. Han var med dem i alla händelser de gick igenom.

Han, ﷺ, ansåg sig själv vara en av dem – han offrade mer än de offrade, gav mer än de gav, kände mer smärta än de kände, och delade med muslimerna all deras plåga och allt de led av. Kallelsen bars inte i sina bördor och smärtor endast av de svaga och slaverna. Här är Guds sändebuds dotter, Ruqayya – hans hjärtas älskade och hans ögons glädje – som lämnar sin älskade far och utvandrar med de utvandrande. Och här är Guds sändebud, ﷺ, som smakar separationens smärta precis som hans troende följeslagare smakar den.

Han lärde oss, ﷺ, att det är omöjligt att följeslagare påverkas av sin ledare om de inte känner att han är med dem i samma skyttegrav. Hur lätt är det inte att befälla människor att leva enkelt. Hur lätt är det inte att befälla dem att vara uppriktiga. Hur lätt är det inte att befälla dem att offra, eller att befälla dem att kämpa eller utvandra.

Ja, hur lätt är det inte att befälla dem att dö. Men allt detta påverkar ingen – om det inte förenas med handling. Detta är förebildens fostran, den

fostran han, ﷺ, gav sina följeslagare.

Om du vill bli åttlydd och vinna hjärtana omkring dig – stig ned till dem, lev med dem, umgås med människorna, gläds som de gläds, känn smärta som de känner smärta, dela deras mat och dryck, deras resor, deras strävan, deras fred och deras krig. Om du gör detta, då äger du deras hjärtan och garanterar att påverka dem.

Den som betraktar följeslagarna som utvandrade till Abessinien finner inte bland dem någon av slavarna eller de svaga som fick den största delen av tortyr och skada – som Bilal, Khabbab och Ammar. Istället finner vi att alla utvandrare var av ädel börd, släkt och ställning i Quraysh – och de kom från olika stammar, inte från en enda.

Ja, även de av ädel börd utsattes för skada och tortyr, precis som andra – men denna tortyr kan inte jämföras med vad slavarna och de svaga utsattes för.

Varför var utvandrarerna av de ädla – inte av slavarna?

Om orsaken till utvandringen endast hade varit att fly från skada, då hade slavarna – som utsattes för den värsta tortyren – varit mer berättigade till utvandring än andra.

Så varför var utvandrarerna av de ädla, och inte av slavarna som led mest?

Det finns flera orsaker:

1. Utvandringen av de ädla gav större skydd åt gruppen

Utvandringen var en farlig sak. Mecka kunde komma att förfölja dessa utvandrare. I vrede och raseri kunde meckaborna döda dem – om de hade varit slavar.

Men om de var av ädel börd, skulle de – även om de greps – föras tillbaka till Mecka, och ingen skulle tänka på att döda dem.

2. De ädla hade större förmåga att påverka folket i landet dit de utvandrade

Det ligger i människans natur att om en ädel person talar, lyssnar man –

och om en svag talar, bryr man sig inte.

Dessa utvandrare reste till Abessinien för att föra kallelsen till dess folk och presentera den på bästa sätt. I detta fall skulle de tas emot som en politisk delegation, en opposition mot Mekkas politik – inte som en grupp förrymda slavar.

3. Deras utvandring skulle skapa en social chock i Mecka

Dessa troende, förföljda utvandrare var av landets bästa människor – de mest engagerade i att reformera det, från de äldsta och ädlaste husen. Och här lämnar de landet – eftersom de inte fann trygghet där.

Hur avskyvärda är inte falskhetens människors handlingar. Hur hemska är inte deras brott – de som driver bort dem som prövas i sin religion.

Utvandringen av de ädla skulle bli en chock för Meckas folk. Kanske skulle de vakna och inse sitt fruktansvärda misstag mot utvandrarerna och mot sitt land.

Men om de svaga utvandrade – ingen fara. ”Det är bara slavar som lämnat landet – det gör inget om andra kommer.” Så tänker tyranner – de har inget värde för människors värde.

Guds sändebud, ﷺ, brukade alltid försöka röra vid avgudadyrkarnas känslor och hjärtan för att få dem att inse hur stor deras brott var mot de troende när de hindrade dem från Guds väg.

För dessa orsaker utvandrade de ädla – och de svaga utvandrade inte. Och denna utvandring visar att det första målet med utvandringen inte var att skydda liv – utan att skydda **religionen och kallelsen**.

Och lovprisad vare Gud, världarnas Herre.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)

- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)